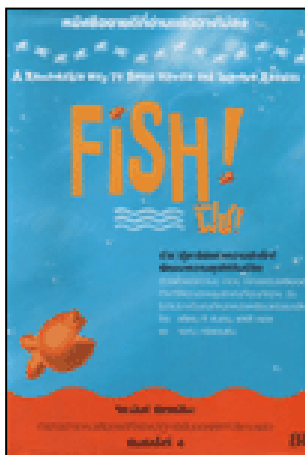

ฟิช!

ป(ล)า ฎีหาริย์แห่งความสำเร็จ พัฒนาความสุขให้ชีวิต

“เรื่องเล่าหวานๆ คาวๆ จากตลาดปลา ซีแอตเทิลที่จะทำให้คุณตกหลุมรักงานที่คุณทำทุก ๆ วัน ไม่ว่าจะมันเป็นงานที่หนักหน่วง หรือน่าเบื่อขนาดไหน” โดย สตีเฟน ซี ลันเดน , แฮร์รี พอล และจอห์นคริสเตนเซน

“จงเรียนรู้ที่จะรักในสิ่งที่ทำ แม้นิยามที่ไม่อาจทำในสิ่งที่รัก”

แมรี เจน รัมมิเชซ และสามี ตัดสินใจย้ายมาทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงในซีแอตเทิล ทั้งคู่ต่างตื่นเต้นกับความท้าทายใหม่ๆ ทั้งจากการทำงานและเพื่อนร่วมงาน ทุกอย่างดูเหมือนจะราบรื่น ถ้าหากสามีของเธอไม่เสียชีวิตกระทันหัน

ขณะเดียวกันในการทำงานให้กับบริษัท เฟิร์สต์ การ์นต์ ไฟแนนเชียล ซึ่งแมรีเจนได้รับการยกย่องในฐานะ หัวหน้าคนเก่ง เพราะเธอสามารถนำทั้งแผนกให้บรรลุเป้าหมายด้วยวิธีการบริหารงานบุคคลแบบใส่ใจรับฟัง และเข้าใจปัญหาของลูกค้า แต่หลังจากนั้นไม่นานแมรีเจนก็ถูกเลื่อนตำแหน่งไปเป็นผู้จัดการแผนกงานบน “ชั้นสาม” ซึ่งมีแต่ “ชื่อเสียง” ในเรื่องเข้าซามเย็นซาม เรื่อยเปื่อยเฉื่อยเฉอะ จนถูกเรียกว่าเป็น “หลุมขยะฟิช” ซึ่งเธอต้องจำใจยอมรับตำแหน่งพร้อมกับแบกรับความคาดหวังที่บริษัทมีต่อเธอ

ในช่วงห้าสัปดาห์แรกของงานใหม่ แมรีเจนยอมรับกับตัวเองว่าภาพรวมของชั้นสามแย่งอย่างที่เราว่ากันจริงๆ พนักงานที่เธอต้องดูแลทั้งหมด 30 คน ส่วนใหญ่ทำงานเฉื่อยชา มาสาย กลับเร็ว หลายคนทำงานเซ็งๆ ด้วยท่าทีเซ็งๆ วัฒนธรรมองค์กรของแผนกนี้มีอิทธิพลมากเสียจนคนที่เพิ่งเข้ามาใหม่ต้องพลอยหมดไฟไปด้วย แมรีเจนจะต้องหาวิธีที่ทำให้ลูกน้องของเธอเข้าใจว่าแผนกนี้สำคัญขนาดไหน เพราะแผนกอื่นจะต้องผ่านแผนกนี้ก่อนถึงจะให้บริการลูกค้าของบริษัทได้และยิ่งไปกว่านั้นเธอต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้แผนกนี้รอดพ้นจากการถูกยุบ

เมื่อปัญหาทุกอย่างเริ่มเข้าเช่นนี้แมรีเจน จึงปลีกตัวออกมาสูดอากาศข้างนอก และเดินเรื่อยเปื่อยมาจนถึงย่านที่เธอไม่คุ้นเคย เสียงหัวเราะที่ลอยมาจากตลาดไฟค์เฟลชทำให้เธอประหลาดใจจนต้องเดินเข้าไปดู และยิ่งประหลาดใจมากขึ้นเมื่อพบว่าแผงหนึ่งในตลาดนี้มีวิธีการอันพิสดารในการเรียกลูกค้าด้วยการโชว์การรับส่งปลาจนดูเหมือนเป็นโชว์จากคณะละครสัตว์ บรรยากาศช่างคึกคัก สนุกสนาน และเร้าใจมาก

ณ ตลาดปลาแห่งนี้แมรีเจน ได้พบกับลอนนี่ ซึ่งทำงานเป็นคนขายปลาอยู่ที่นี้ และได้เล่าให้เธอฟังว่า เขาเองก็เคยประสบปัญหาที่ต้องทำงานต่ำต้อย ซ้ำซาก จำเจ ไม่มีใครเห็นความสำคัญ แล้ววันหนึ่งเขาก็พบ สูตรมหัศจรรย์ที่ว่า “เราเลือกวิธีการทำงานของเราได้เสมอแม้ในยามที่เราเลือกงานไม่ได้” นี่คือนิทรรศการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการสร้างชื่อตลาดไฟค์เพลซให้ลือลั่นไปทั่วโลก แมรีเจนเริ่มติดตามและได้รู้ว่าสิ่งที่คอยจุดรั้งเธอมิให้ริเริ่มการเปลี่ยนแปลงในที่ทำงานก็คือ ความกลัวว่าหากเธอลุกขึ้นเสี่ยงทำอะไรแล้วพลาดก็จะหมดหนทางท่ามาหาकिनเลี้ยงตัวเองและลูก การริเริ่มเปลี่ยนแปลงในที่ทำงานเป็นเรื่องเสี่ยงเธออาจล้มเหลวและตกงาน แต่ถ้าไม่ขยับตัวทำอะไรเลยเธอก็อาจตกงานกันทั้งแผนก ยิ่งไปกว่านั้นการทำงานในออฟฟิศที่น่าเบื่ออย่างนี้จะทำอะไรเธอกลายเป็นคนเฉื่อยชาในที่สุด เธอจึงคิดได้ว่า “ฉันจะเริ่มลุยด้วยการเริ่มที่ทัศนคติของตัวเองก่อน ฉันศรัทธา และเชื่อมั่นว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ฉันต้องไม่เป็นไร” เธอนึกทบทวนคำพูดของลอนนี่ที่ว่า “ผมว่าที่ทำงานไม่ใช่คุกหรือ แต่เราเองนั่นแหละที่ไปสร้างคุกขึ้นในที่ทำงาน เรากักขังตัวเองด้วยวิธีการทำงานที่เราเลือก แล้วกำแพงคุกที่ปิดกั้นเราก็คือการขาดศรัทธาในตนเอง ยังไงล่ะ”

เช้าวันจันทร์ แมรีเจนได้เรียกลูกน้องในแผนกมาเปิดใจพูดคุยปัญหา โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม เธอได้เล่าให้ลูกน้องแต่ละกลุ่มฟังเรื่องที่ฝ่ายบริหารของบริษัทจะกวาดล้าง “หลุมขยะพิช” ขณะเดียวกันเธอก็ยอมรับว่าสภาพการทำงานของที่นี่เป็นหลุมขยะจริงๆ “ชีวิตมีค่าเกินกว่าที่จะปล่อยให้มันผ่านไปจนถึงวัยเกษียณ เราต้องใช้เวลาในการทำงานมากเสียจนฉันคิดว่าเราต้องทำให้ที่ทำงานของเรามีบรรยากาศดีกว่านี้” ทุกคนในแผนกต่างเห็นด้วย

แมรีเจนจึงได้จัดโปรแกรมทัศนศึกษาที่ตลาดปลาให้กับลูกน้องทั้ง 2 กลุ่ม และก็ได้ผลมาก ทุกคนยอมรับที่จะเอา “ปรัชญาปลาอิม” มาปรับปรุงการทำงานที่ชั้นสาม ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เธอและทีมงานของเธอค้นพบว่า การทำงานด้วยความพึงพอใจและภาคภูมิใจนั้น เป็นสิ่งที่เราเลือกได้ในขณะก้าวเข้าสู่ประตูที่ทำงานทุก ๆ เช้า งานที่เคยเป็นภารกิจประจำวันก็กลายมาเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ เคล็ดลับในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ได้มาจากตลาดปลาใกล้ๆ ที่ทำงานนี่เอง

ข้อคิดที่อยากฝากให้คิดจากปรัชญาปลาโยม

ข้อที่หนึ่ง – “เราเลือกวิธีการทำงานของเราได้เสมอ แม้ยามที่เราเลือกงานไม่ได้”
(เลือกทัศนคติที่จะพามาทำงาน)

นั่นคือ ในแต่ละเช้าเราสามารถเลือกให้ตัวเองรู้สึกอย่างไรก็ได้ในการก้าวเข้าสู่สถานที่ทำงานเช่น เลือกที่จะยิ้มอย่างร่าเริงมาทำงานและพร้อมที่จะรับมือกับทุกสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นตลอดเวลางานหรือ เลือกที่จะมาทำงานด้วยอารมณ์บูด ๆ เบี้ยว ๆ เพื่อที่จะรู้สึกเบื่อหน่ายกับงานทั้งวัน อีกประการหนึ่งคือ การเลือกที่จะรักในงานที่ทำ นั่นคือ ในยามที่เราเลือกงานไม่ได้หรือไม่มีโอกาสทำงานที่ตัวเองรักก็จงเลือกที่จะรักในสิ่งที่กำลังทำอยู่ เช่นนี้แล้ว จะทำให้เรามีพลังเพียงพอที่จะทำงานให้ดีที่สุดและตัวงานก็ย่อมจะออกมาดีที่สุดเช่นกัน

ข้อที่สอง – “เล่นให้เป็นงาน”

บางครั้งการคร่ำเคร่งกับงานจนเกินไปมีแต่จะสร้างความเครียด ถ้าหากเล่นกับมันดูบ้าง บางทีอาจทำให้งานที่แสนน่าเบื่อกลายเป็นเรื่องสนุกขึ้นมาได้ เช่น ลองออกแบบระบบการประสานงานภายในให้เป็นไปในลักษณะที่เพื่อนคุยกันกับเพื่อน หรือลองเปลี่ยนจากการใช้แฟ้มเอกสารที่ดูเคร่งขรึมมาเป็นแฟ้มลายการ์ตูนตลก ๆ อาจทำให้เรามีความสุขกับการทำงานได้ทั้งวัน

ข้อที่สาม – สร้างสรรค์วันดี

หมายถึง ทำให้วันทำงานของเรากลายเป็นวันดี ๆ ทั้งสำหรับตัวเอง เพื่อนร่วมงานและผู้ที่มาติดต่องาน เช่น การพูดคุยเล่นหัว หรือถามสารทุกข์สุกดิบ เพื่อให้ใครก็ตามที่ได้เจียดใกล้เรารู้สึกว่าวันนี้เป็นวันดี ๆ ของเขา รวมทั้งทำให้วันนี้เป็นวันดี ๆ ของเราด้วย

ข้อที่สี่ – ใส่ใจให้บริการ

อย่าหลงลืมว่าไปว่า ทุกช่วงขณะที่เรากำลังให้บริการใครสักคน หรือแม้แต่การบริการเพื่อนร่วมงานของเราเอง จงให้ความใส่ใจในสิ่งที่เรากำลังปฏิบัติอยู่ ไม่ใช่ให้บริการเพื่อผลึกให้มันผ่านไปเสียที เพราะการให้ความใส่ใจ หมายถึง ความจริงจังในการทำงานอีกทางหนึ่งเช่นกัน

ทั้งหมด คือ กติกาเพียง 4 ข้อ ที่ใช้สร้างชีวิตชีวาใหม่ ๆ ให้กับที่ทำงาน เพื่อให้เป็นสถานที่ที่มีสีสัน เราสามารถอยู่กับมันได้อย่างมีความสุขทั้งวัน และไม่เคยนึกเบื่อเมื่อเข้าวันจันทร์มาถึง

มาทำให้ที่ทำงานของเราเป็นสถานที่ที่คุ้มค่ากับที่ในหนึ่งวันของชีวิต 75 % เราต้องอยู่และเกี่ยวข้องกับการทำงานกันเถอะ